

Lekce 3 Tváře Krista II

K LEKCI

Těžiště: Ježíš se ztratí a bude opět nalezen

- liturgické jednání
- základní vyprávění

K POZADÍ LEKCE

V postní době se připravujeme na Velikonoce. Přibližujeme se k tajemství tím, že posloucháme příběhy o cestě Ježíše Krista ke kříži a zmrtvýchvstání.

V této lekci máme příběh o dvanáctiletém Ježíši v chrámě. Z pohledu biblické teologie je v něm shrnuto celé Ježíšovo poslání již na začátku Lukášova evangelia. Z pohledu vývojové psychologie bychom se mohli domnívat, že tady Ježíše doprovázíme v jeho vývoji v době dětství a mládí. Můžete nahlédnout do důležité životní fáze, ve které se odpoutáváme do rodičů, začínáme dělat vlastní rozhodnutí, opouštíme je, „ztrácíme se“. To je krok do vlastního světa s vlastními prioritami. Dobře známe starost i neporozumění rodičů a láká nás úplně nová, vlastní jistota.

Napětí při ztrátě a nalezení bylo tématem také v podobenství o dobrém pastýři. Pastýř hledá ztracenou ovečku a opět ji nalézá. Životní příběh Ježíše má také rysy toho, že je ztracený a znovu nalezený. Udělat tu zkušenost tak, že měl sám strach a přestál jej. Ježíš věděl o Boží blízkosti a spolehl se na to, že nebude nikdy opuštěný. Zkušenosti, které si lze pro děti jen přát: na jedné straně prožívat, že je rodiče hledají, protože je milují a mají o ně strach, na druhé straně důvěru v Boha, který jako dobrý pastýř hledá všechny ztracené a přivádí je zpět.

Současně je v tomto příběhu otevřena otázka rodičovství. Bůh jako otec Ježíše a Maria s Josefem jako jeho rodiče. Bůh-otec mu poskytuje duchovní blízkost, jakou k životu potřebuje. Jeho rodiče uspokojují jeho základní potřeby. Tyto zkušenosti má ve svém životě mnoho lidí: některé touhy nelze uspokojit lidmi, hledají hlubší zdroj. I Ježíš měl v sobě tuto touhu a začal ji následovat již jako dítě. Velmi brzy rozpoznal, že má duchovního otce, tedy jiného než Josefa, který byl jeho otcem „sociálním“.

Dále nachází v tomto příběhu napětí, které znají děti i dospělí: kdo poslouchá koho? Děti reagují na slova, že Ježíš naslouchal, „protože se chtěl dozvědět víc“. To se často chce i po nich. Tato situace ovšem není v příběhu vyprávěna s výtkou, ale zasazena do nezvyklé situace: Ježíš se chce učit a naslouchá, také sám mluví a dospělí naslouchají jemu! Tato změna rolí vzbuzuje u dětí živý souhlas a u nás otázku: Kdy my nasloucháme dětem? Co se o nich učíme?

Vyprávění tohoto týdne začněte shrnutím příběhu na první tabulce, tváří Krista při „jeho narození“. Potom vezměte druhou tabulku a vyprávějte další příběh.

Protože k „Tvářím Krista“ máme sedm příběhů, ale postní doba má týdnů šest, nabízí se, abychom buď začali o týden dříve, nebo v některém týdnu vyprávěli příběhy dva. Upravte své lekce tak, aby to odpovídalo vaší situaci a potřebám.

K MATERIÁLU

- místo: velikonoční police
- materiál: sedm tabulek s namalovanými sedmi tvářemi Krista, stojan
- podložka: fialový/ purpurový a bílý filc

Materiál k této lekci najdete na velikonoční polici, mezi tajemstvím Velikonoc a příběhem o synagoze a horní místnosti.

Materiál je sestaven z tváří Krista, které jsou nalepené na sedm dřevěných nebo dřevotřískových desek. Podložka je role fialové a bílé barvy, která ukazuje jedno bílé a šest fialových políček. Rozviňte ji tak, aby bílé políčko směřovalo dovnitř.

Tabulky s tvářemi stojí rovně na speciálním stojanu, aby byly pro děti, když se rozhlédnou po místnosti s různým materiálem, dobře viditelné. V době, kdy tento soubor nepoužíváte, položte tabulky a roli podložky na podnos/ táč.

ZVLÁŠTNOSTI

Na konci každé lekce s vyprávěním části Ježíšova života – Tváře Krista pozvěte děti, aby v místnosti vybraly a přinesly další materiál nebo předměty, které o příběhu vyprávějí více. Tato aktivita dětem pomáhá rozumět souvislostem mezi příběhy. Když vyprávíte každý týden jeden nový příběh, vyzvěte děti, aby hledaly a přinášely další předměty jen k tomuto příběhu. Například po dnešním vyprávění se může stát, že některé dítě přinese a vedle druhé tabulky položí Šalomounův chrám.

Rozrolujte podložku tak, že její konec leží u vás a začátek filcového pásu ukazuje směrem k dětem. Tak se nestane, že některé děti neuvidí dobře. Podložka se rozvíjí od dětí směrem k vyprávěči a každá nová tabulka se pokládá blíže k němu. To znamená, že si musíte udělat místo pro tu další tabulku. Dítě, které sedí naproti vám, může s natažením podložky pomoci.

Co děláte

Jděte k polici s materiálem k postní době a Velikonocům, když jsou děti připravené.

Co říkáte

Dobře se podívejte, kam jdu, abyste vždycky věděli, kde tento příběh najdete.

Přineste do kruhu stojan s obrázky a srolovanou podložkou.

Postavte obrázky ve stojanu vedle sebe a před sebe položte roli filcu. Rozviňte ji směrem k dětem tak daleko, že bude vidět první políčko.

Vyprávějte příběh první tabulky o Ježíšově narození a růstu. Až budete hotovi, položte první obrázek na okénko podložky.

Rozviňte další kousek filcové podložky tak, aby bylo vidět druhé okénko. Vezměte do ruky druhou tabulku a podržte ji tak, aby ji děti mohly sledovat během vyprávění.

Děťátko rostlo a stal se z něj chlapec. Když mu bylo asi dvanáct let, šel se svou maminkou Marií a s Josefem, otcem, a s mnoha dalšími lidmi z vesnice Nazareta do velkého města Jeruzaléma na jeden z velkých svátků.

Když svátek skončil, odcházeli lidé z velkého města zase zpátky domů.

Najednou Marie s Josefem zjistili, že s nimi Ježíš není! Mysleli si, že je s ostatními dětmi z jejich vesnice, jak šli společně cestou domů. Spěchali zpátky do Jeruzaléma, aby ho našli.

Maria s Josefem hledali v temných a úzkých uličkách. Hledali na tržišti, kde kupovali jídlo. Hledali tam, kde přenocovali. Hledali všude!

Nakonec hledali dokonce v chrámě – a tam byl. Mluvil s rabíny, s kněžími. Když mluvil, naslouchali mu, protože toho věděl tolik. A když mluvili oni, naslouchal Ježíš, protože chtěl vědět ještě víc.

Marie a Josef Ježíšovi položili otázku, kterou svým dětem pokládají všichni rodiče; otázku, na kterou se dá těžko odpovědět: „Co jsi nám to udělal?“

A Ježíš řekl něco velmi zvláštního, řekl: „Nevěděli jste, že bych mohl být v domě mého otce?“

Marie a Josef tomu nerozuměli. Jejich dům stál přeci v Nazaretě, kde měl Josef truhlářskou dílnu. Sice tomu nerozuměli, ale nezapomněli to.

Položte druhou tabulku do druhého políčka podložky tak, aby na ni děti dobře viděly.

Rád(a) bych věděl(a), jestli je v této místnosti něco, co byste mohli přinést a položit vedle obrázku. Něco, co by nám pomohlo vyprávět o této části příběhu víc.

Rozhlédněte se.

Každého z vás se zeptám, jestli byste chtěli přinést něco vedle obrázku chlapce Ježíše, který se ztratil a byl opět nalezen.

Pozvěte každé dítě v kruhu jednotlivě, aby přineslo nějaký předmět a položilo jej k obrázku, který pojednává o tom, že se Ježíš ztratil a byl zase nalezen.

Některé děti jednoduše nic nenapadne. Když se to stane, pokračujte dál.

Později se zeptejte ještě jednou. Pokud je stále nenapadne nic, nevádí. Mnoho dětí se učí jak sledováním toho, co se děje, i vlastní činností.

Pozorujte spolu s dětmi předměty, které přinesly. Pokud máte dostatek času, požádejte děti jednotlivě, aby materiály opět vrátily na své místo.

Odnešte obrázky a podložku na stojanu zpět na polici.

Na závěr děti povzbud'te v rozhodování, čím by se dnes chtěly zabývat.

Obrázek: první a druhá tabulka na podložce (z pohledu vypravěče)